

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 12Csp/250/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7917212169
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Miľko
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2019:7917212169.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov, JUDr. Jánom Miľkom, v spore žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova 25, 811 09 Bratislava, proti žalovanému: T. E., P. XX.XX.XXXX, A. XX/XX, XXX XX H., o zaplatenie 208,00 Eur s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

- I. Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi sumu 439,98 Eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi 5 % ročné úroky z omeškania zo sumy 599,68 Eur od 27.08.2014 až do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi 32 % ročné úroky zo sumy 208,00 Eur od 3.08.2013 do 26.08.2014, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- IV. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietá.
- V. Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 6 %, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou doručenou súdu dňa 24.8.2017 pôvodne žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť uhradiť ako nesplatenú časť úveru sumu 208,00 Eur, ako nesplatenú časť poplatku za poskytnutie úveru 391,68 Eur, zmluvnú pokutu 312,00 Eur, poplatok za upomienky 32,00 Eur, 32,00 % ročné úroky z nesplatených častí úveru za obdobie od 27.3.2013 do zaplatenia a 5,00 % ročné úroky z omeškania zo sumy 599,68 Eur od 18.9.2014 až do zaplatenia, ako aj trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný riadne a včas nesplatil úver, ktorý mu žalobca poskytol a ostatné dĺžne čiastky spojené s poskytnutím a nesplácaním úveru.
2. Žalovaný sa v priebehu celého konania vo veci nevyjadril.
3. Súd zistil zo žaloby a listinných dôkazov predložených žalobcom, že dňa 27.3.2013 bola uzavretá zmluva o úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 600,00 Eur a žalovaný sa zaviazal uhradiť na zaplatenie tohto úveru a odplaty celkom sumu 1 176,00 Eur, v 12 mesačných splátkach, po 98,00 Eur, do 26.8.2014.
4. Zo žaloby súd zistil, že žalovaný uhradil od začiatku úverového obdobia doposiaľ na splatenie úveru sumu 392,00 Eur.

5. Rozsudkom z 27.4.2018 prvoinštančný súd v tejto veci uložil žalovanému povinnosť uhradiť pre žalobcu sumu 208,00 Eur s 5,00 % ročným úrokom z omeškania od 18.9.2014 až do zaplatenia, a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti podal žalobca odvolanie. Výrok o povinnosti žalovaného uhradiť pre žalobcu sumu 208,00 Eur s 5,00% ročným úrokom z omeškania od 18.9.2014 nadobudol právoplatnosť dňa 14.6.2018. Odvolací Krajský súd v Košiciach uznesením z 24.7.2019, sp. zn. 3Co/323/2018-74, zrušil výrok prvoinštančného rozsudku v časti, v ktorej bola žaloba v prevyšujúcej zamietnutá a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie z dôvodu nepreskúmateľnosti odôvodnenia prvoinštančného rozsudku ohľadne neprimeranej výšky dohodnutej odplaty veriteľa za poskytnutie úveru.

6. Vychádzajúc z vyššie uvedených zistení a odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu z 24.7.2019 súd dospel k záveru, že v prípade úverovej zmluvy zo strany žalobcu išlo o predloženie formulárovej zmluvy, v ktorej v časti výšky odmeny za poskytnutie úveru bola dohodnutá výška úrokov a poplatkov.

7. Po rozhodnutí odvolacieho súdu prvoinštančný súd rozhoduje o nároku žalobcu uplatneného v žalobe po znížení o sumu 208,00 Eur a 5,00 % ročného úroku z omeškania z tejto sumy od 18.9.2014 do zaplatenia, ktorá už bola žalobcovi právoplatne priznaná.

8. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

9. Podľa § 499 Obchodného zákonníka, za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

10. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

11. Podľa § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

12. Podľa § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

13. Podľa § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

14. Podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatennej sumy úroky z omeškania dohodnuté v zmluve. Ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

15. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlíšné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

16. Podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

17. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z., na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

18. K spôsobu právneho posúdenia veci súd uvádza: Právna úprava odplaty za dočasné prenechanie peňažných prostriedkov úverovou zmluvou, z ktorej je potrebné, vzhľadom na absenciu inej občianskoprávnej úpravy (§ 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka) vyjsť i pri posudzovaní spôsobu úročenia spotrebiteľských úverov je obsiahnutá v ust. § 502 a § 503 Obchodného zákonníka. Podľa ust. § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Podľa ust. § 503 Obchodného zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú. (2) Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky. (3) Dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Z citovaných ustanovení je zrejmé, že zákon naproti času, od kedy je úverový dlžník povinný platiť úroky (od poskytnutia) výslovne neupravuje, až na prípad keď dlžník vráti poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve, tiež do kedy úroky veriteľovi patria. To v praxi vyvolalo interpretačný spor, či sa poskytnuté peniaze úročia až do skutočného vrátenia poskytnutých peňazí alebo či povinnosť platiť úroky zaniká so splatnosťou úveru alebo jeho časti. Pre objektivnosť je potrebné konštatovať, že predovšetkým v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu ČR (por. napr. žalobcom zmienený rozsudok sp. zn. 32 Cdo 3830/2014) možno zaznamenať názor, že veriteľovi patria úroky aj po dohodnutej splatnosti úveru. V každom zo súdu známych prípadov však riešenie tejto otázky nadväzovalo na záver o platnosti dohody veriteľa a dlžníka o úrokoch po dni splatnosti v úveru, pričom otázka výlučne zákonného rámca úročenia (teda o situáciu keď sa veriteľ s dlžníkom na úročení úveru za obdobie po dni splatnosti nedohodli), sa v týchto, len na prvý pohľad obdobných prípadoch, neriešila. V podmienkach Slovenskej republiky síce uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Obo 143/98, zo dňa 1.7.2000, na ktoré sa v rozhodovacej praxi na podporu názoru o úročení úveru len do jeho splatnosti frekventovane odkazuje, nerieši túto otázku ťažiskovo. Súd v tejto súvislosti dospel k záveru, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 OBZ), v ňom nie je nijak bližšie zdôvodnený. Na strane druhej však nemožno prehliadať, že zdôvodnenie založené i na tomto názore prešlo testom ústavnosti, pričom Ústavný súd SR vo svojom uznesení sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012, jednak zmienené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR považoval za súčasť štandardnej judikatúry všeobecných súdov a jednak výklad vo výsledku zodpovedajúci tejto alternatíve právneho posúdenia veci, považoval za ústavne akceptovateľný. Na podklade uvedených judikatórnych výstupov sa k tomuto názoru prikláňa tiež súd aj v tejto veci, pričom k formovaniu tejto jeho argumentačnej pozície došlo v podstatnom tiež na podklade týchto úvah: Interpretácia trvania úročenia úveru musí podľa úvahy súdu odzrkadľovať tiež samotnú podstatu úroku a špecifickosť právnej situácie, ktorá po zosplatení úveru nastáva. Právna teória i rozhodovacia prax sú v tomto zmysle zajedno v tom, že úrok je cenou peňazí - odplatou veriteľa za to, že peňažné prostriedky dočasne prenechá dlžníkovi a ten ich v dohodou stanovenej alebo na základe zákona veriteľom určenej dobe môže využívať. Rovnako nakoniec vníma podstatu úroku vo svojej právnej argumentácii i sám žalobca. Práve možnosť disponovať s peňažnou sumou na dosiahnutie vlastného hospodárskeho prospechu na strane dlžníka a získanie úroku za poskytnutie tejto možnosti na strane veriteľa predstavujú bezprostredný ekonomický dôvod (kauzu) vzniku právneho vzťahu z úverovej zmluvy. Uplynutím dohodnutej doby splatnosti úveru v ďalšom čase už totiž dlžník nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, keďže veriteľ mu túto možnosť už viac nedáva (odňal). Nevrátením prenechaných peňazí úveru, nepochybne vzniká protiprávny stav, s ktorým sú ako následok prípadne spojené sankčné (úroky z omeškania), zodpovednostné (náhrada škody) a zabezpečovacie plnenia (zmluvná pokuta), na ktorých sa účastníci pre tento prípad dohodli, alebo ktoré sú dané zákonom a nie záväzky majúce povahu odplaty, medzi ktoré úrok, ako už bolo vyjadrené skôr rozhodne patrí. Nemožno v tejto súvislosti prehliadnúť ani, že otázka „odplaty“ za nesplnenie povinnosti dlžníkom vyvstala výlučne v súvislosti s úverovými vzťahmi, pričom mimo nich súdu nie sú zrejmé prípady, kedy by sa veriteľ po zročnosti plnenia domáhal mimo

sankčných, zabezpečovacích alebo zodpovednostných záväzkov tiež iných vedľajších plnení, majúcich povahu akejsi zmluvnej odplaty. Takto napríklad po skončení nájmu prenajímateľa nežiadajú nájomné až do vydania predmetu nájmu i napriek tomu, že zákon platenie nájomného len za obdobie trvania nájmu nelimituje (rovnako ako úrok pri úveroch). Možno síce namietat, že náhradu za užívanie veci bez právneho dôvodu vlastníci bežne žiadajú, treba mať ale na zreteli, že svojím charakterom sa nad akúkoľvek pochybnosť nejedná o odplatu, ale o náhradu zo zodpovednostného vzťahu z bezdôvodného obohatenia, ktorú, ako už bolo skôr zmienené, odvolací súd pripúšťa i v prípade úverových vzťahov. Súd teda nevzhladol právny, ekonomický a v svojej podstate ani žiaden iný racionálny dôvod, pre ktorý by výklad právnej úpravy mal smerovať k úročeniu poskytnutých peňazí aj po dni splatnosti úveru, teda v čase, kedy veriteľ dlžníkovi neposkytuje možnosť užívať jeho peniaze, ale dlžník veriteľove peniaze protiprávne zadržáva. Celkom nepatričnou by bola argumentácia založená na znení poslednej vety ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého úroky je povinný (dlžník) zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Použitá formulácia na prvý pohľad evokuje u zástancov úročenia úveru aj po splatnosti, že tým je otázka zodpovedaná „do vrátenia“, a teda nie do splatnosti; tento argument však vo svojej podstate abstrahuje od toho, že jeho znenie, zvlášť však použité slovo „len“ v tomto ustanovení jasne naznačuje, že tým bolo sledované obmedzenie dohodnutého úroku v prípade skrátenia doby vrátenia peňazí a nie rozšírenie úročenia nad túto dobu. Zástancovia názoru o úročení úveru po splatnosti sa doposiaľ uspokojivo nevysporiadali ani s jeho zrejmom kolíziou s úpravou, priznávajúcou veriteľovi za omeškanie dlžníka s peňažným plnením iba úroky z omeškania (poplatok z omeškania), za situácie, keď možnosť kvantitatívneho rozšírenia tejto sankcie za oneskorené plnenie v občianskoprávných vzťahoch je v právnej praxi jednotne odmietané. Úročenie splatného úveru zároveň nereflektuje ani skutočnosť, že právny poriadok úhrn sankcií za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov (podľa ust. § 3a ods. 2 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., sa nimi rozumejú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov) limituje. Túto skutočnosť je potrebné mať na zreteli pri posudzovaní platnosti prípadnej dohody strán o povinnosti žalovaného plniť žalobcovi za omeškanie s vrátením splatného úverového dlhu úroky.

19. Podľa vyššie uvedených zistení a citovaných právnych ustanovení Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka účinných ku dňu uzavretia úverovej zmluvy súd konštatuje, že veriteľovi nevzniká nárok na úhradu úrokov z úveru za obdobie od zmluvne dohodnutého termínu jeho splatnosti, t.j. od 26.8.2014 do budúcnosti. Za tohto stavu podľa dôkazov predložených žalobcom k dohodnutému dňu splatnosti spotrebiteľského úveru, t.j. k 26.8.2014 žalobcovi vzniká iba právo na jednorazové vrátenie nesplateného požičanej istiny úveru 208,00 Eur, kapitalizovaných úrokov z úveru ku dňu 2.8.2013 v sume 48,30 Eur, poplatkov v sume 391,68 Eur, spolu 647,98 Eur, a 32 % ročných zmluvných úrokov zo sumy 208,00 Eur za obdobie od 3.8.2013 do 27.8.2014. Pokiaľ všeobecné obchodné podmienky žalobcu pre poskytovanie úverov účinné v čase uzavretia úverovej zmluvy obsahujú povinnosť dlžníka splácať úroky z úveru aj po dni jeho splatnosti, a tieto ustanovenia sú súčasťou dohodnutých zmluvných podmienok, tak ide o neplatnú časť zmluvy, pretože odporuje zákonu, keďže povinnosť platiť úroky z poskytnutého úveru je obmedzená iba na trvanie zmluvného úverového vzťahu. Zmluvný úverový vzťah k dohodnutému dňu splatnosti končí, dlžníkovi vzniká povinnosť dlh vrátiť v deň splatnosti. Preto dohoda o povinnosti dlžníka spotrebiteľa platiť úroky z úveru po jeho splatnosti odporuje zákonu, t.j. § 503 ods. 3, druhá veta Obchodného zákonníka a je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná.

20. Podmienka neplatnosti je daná aj z dôvodu, že tak závažná skutočnosť spotrebiteľského zmluvného vzťahu, ako je úprava platenia úrokov, nemôže byť obsiahnutá sčasti v texte zmluvy (úroková miera) a sčasti vo všeobecných úverových podmienkach (povinnosť platiť úroky aj po splatnosti úveru), čím vykazuje znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa § 53 ods. 1, ods. 2 a § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka. Tým veriteľ zavinil využitie možnosti uzavretia dohody o individuálnej zmluvnej podmienke, pretože, ak by dlžník odmietol uzatvoriť dojednanie úročenia aj po splatnosti úveru, veriteľ by na uzavretie úverovej zmluvy ako celku nepristúpil a dlžník by obsah zmluvy nemohol ovplyvniť.

21. Povinnosť dlžníka uhradiť úroky z úveru za čas po zosplatení by bola v rozpore s ustanovením § 52 ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 2, § 54 ods. 1, ods. 2, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z., § 503 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Obchodného zákonníka, a to vzhľadom k ustanoveniu § 39 Občianskeho zákonníka. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 25.9.2018, sp. zn. 11Co/173/2018, vo veci Okresného súdu Trebišov, sp. zn. 12Csp/202/2017, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 16.12.2016, sp. zn. 9Co/255/2017 vo veci Okresného súdu Trebišov,

sp. zn. 12Csp/61/2016 (E. Y., a.s. c/a J. Z.), rozsudok Krajského súdu v Košiciach vo veci sp. zn. 6Co/167/2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30.5.2015, sp. zn. 6Co/190/2014.

22. Vychádzajúc z vyššie uvedených zistení a citovaných právnych ustanovení, súd uložil žalovanému uhradiť pre žalobcu iba dlh vykazovaný ku dňu dohodnutej splatnosti splatnosti so zohľadnením sumy 208,00 Eur, ktorá bola žalobcovi právoplatne priznaná rozsudkom z 27.4.2018. Z vyššie uvedených dôvodov, súd priznal žalobcovi iba sumu 391,68 Eur ako dohodnuté zmluvné poplatky, kapitalizované úroky do 2.8.2013 vyčíslené v žalobe v sume 48,30 Eur, spolu teda 439,98 Eur a zmluvné úroky za obdobie od 3.8.2013 do 26.8.2014 zo sumy 208,00 Eur.

23. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., súd uložil žalovanému uhradiť aj úroky z omeškania, pretože žalovaný bol v omeškaní s úhradou dlhu 599,68 Eur (391,68 + 208,00), ktorý mal splatiť ku dňu splatnosti, t.j. do 26.8.2014. Výška úrokov z omeškania je o 5 % vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky.

24. Žalobu žalobcu v časti zaplataenia úrokov z úveru za obdobie odo dňa splatnosti do splatenia celého úveru z vyššie uvedených dôvodov zamietol.

25. Súd zamietol žalobu žalobcu aj v časti uplatnenia nárokov o zaplataenie 202,53 Eur ako náhradu trov mediáčného konania, o zaplataenie 321, 00 Eur ako zmluvnej pokuty a 32,00 Eur ako poplatok za upomienky.

26. Podľa čl. 8 CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

27. Podľa čl. 15 ods. 1 CSP, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

28. Podľa § 132 ods. 2 CSP, opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

29. Podľa § 132 ods. 3 CSP, žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť.

30. Podľa 215 ods. 1 CSP, súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

31. Žalobca nepredložil súdu žiadny dôkaz o tom, že došlo v uvedenej veci k mediáčnému konaniu pred podaním žaloby, žiadny dôkaz o tom, že sumu 202,53 Eur uhradil, ani žiadny dôkaz o tom, že vyhotovil a doručil žalovanému upomienky. Preto súd vzhľadom k absencii dôkazov a vychádzajúc z vyššie uvedených ustanovení CSP žalobu žalobcu ohľadne nárokov na trovy mediácie a poplatkov za upomienky zamietol.

32. Súd zamietol žalobu žalobcu aj v časti nárokov na zmluvnú pokutu. Pokiaľ v žalobe tvrdí, že sa na takejto zmluvnej pokute so žalovaným v zmluve dohodol, tak predložená zmluva žiadne ustanovenie o zmluvnej pokute, a teda ani o určení jej výšky neobsahuje.

33. Žalobca uplatnil v konaní nárok na zaplataenie sumy 1 185,51 Eur, súd mu vyhovel iba do výšky 647, 98 Eur, a preto podľa § 255 ods. 1 CSP, súd uložil žalovanému povinnosť uhradiť pre žalobcu trovy konania v rozsahu 6 % (pomer úspechu 53 % ku 47 %, t. j. rozdiel 6 %), o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trebišov v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je podanie určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo,
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).